

Coborât în părțile mai de jos ale pământului

Psalmul 69 este unul din cei mai cunoscuți psalmi mesianici ai lui David. El ne prezintă în mod deosebit suferințele Mântuitorului nostru. În Psalmul 68 citim despre înălțarea Domnului Isus.

Acest psalm 69 ne arată că Cel care S-a suit este Același care »S-a coborât în părțile mai de jos ale pământului« (Efeseni 4,9). Într-adevăr el nu ne conduce așa de departe ca Psalmul 22. Aici nu găsim lucrarea de ispășire făcută în cele trei ore de întuneric, de aceea și versetele care în acest psalm vorbesc de răzbunare nu le găsim în Psalmul 22. Cu toate acestea se presimt suferințele care sunt în legătură cu suportarea mâniei lui Dumnezeu; ele sunt o formă deosebită a suferințelor, care nu sunt nici din cauza lucrării de ispășire și nici din cauza dreptății.

Psalmul 69,1.2: *Salvează-Mă, Dumnezeule, pentru că mi-au pătruns apele până la suflet! Mă afund în noroi adânc și nu este loc de reazem; am intrat în adâncimile apelor și șuvoiul M-a acoperit!*

Găsim aici sintetizat ceea ce în acest psalm constituie tema principală. Este vorba de profunzimea suferințelor și în mod deosebit a suferințelor sufletului. Găsim câte ceva din suferințele exterioare, dar în cele din urmă nu suferințele exterioare sunt cele mai grele, ci suferințele interioare ale sufletului. De aceea este vorba de faptul că »apele mi-au pătruns până la suflet« și »nu este loc de reazem«. Aceasta va fi cândva așa și pentru rămășiță, că ea nu va avea un teren tare înaintea lui Dumnezeu. Un fundament tare, așa cum îl cunoaștem noi, o dată pentru totdeauna justificat înaintea lui Dumnezeu, făcut plăcut în Preaiubitul, copii și fii ai lui Dumnezeu, care stau favorizați de Tatăl – toate acestea ei nu le vor cunoaște. De aceea necazul lor este deosebit de mare.

Psalmul 69,3: *Am obosit strigând, mi s-a uscat gâtul, mi se topesc ochii așteptându-L pe Dumnezeul meu.*

Pentru rămășiță va fi în viitor o așteptare foarte îngrozitoare după Dumnezeu, în acel îngrozitor timp de necaz fără asemănare. Dar noi avem voie să ne gândim iarăși la Acela, la care se referă în mod deosebit acest psalm: la Domnul Isus. El a simțit foarte profund în sufletul Său – chiar dacă privit în timp nu a durat mult, totuși în chip desăvârșit, ceea ce cândva va fi pentru ei, atunci când în Ghetsimani El S-a dus de trei ori să Se roage și de trei ori a spus aceleași cuvinte, a adus mereu necazul Său înaintea lui Dumnezeu. Știm că El S-a îndreptat spre Dumnezeul Său și cu strigăte tari și lacrimi. Din cauza acestor strigăte tari găsim: »Mi s-a uscat gâtul«. Găsim lacrimile: »Mi se topesc ochii«. Să ne gândim la faptul că deoarece simțămintele Lui nu au fost împietrite prin păcat, așa cum este în cazul nostru, El a fost deosebit de sensibil în sufletul Său curat, sfânt, și El putea să simtă toate acestea mult mai sensibil. Și El a simțit mai mult decât noi putem simți durerea când suntem în necaz.

Psalmul 69, 4a: *Cei care mă urăsc fără temeii sunt mai mulți decât perii capului meu.*

Unele locuri din acest psalm sunt citate în Noul Testament, așa cum este acest verset 4: »M-au urât fără temei« este citat în Ioan 15,25. Acolo sunt citate două motive pentru această ură fără temei, care ne arată ce a simțit Domnul Isus. În Ioan 15,22.24 se spune:

Ioan 15,22.24: *22 Dacă ... nu le-aș fi vorbit, nu ar avea păcat. 24 Dacă n-aș fi făcut între ei lucrări ... nu ar avea păcat; dar acum M-au și văzut și M-au urât, și pe Mine și pe Tatăl Meu.*

Lucrările și cuvintele, care ne sunt prezentate acolo, erau motivul pentru care El a trebuit să spună: »M-au urât fără temei«. Aceste cuvinte și aceste lucrări mărturisesc despre har și dragoste. Ei au trebuit să se minuneze chiar de la începutul lucrării Sale publice, de cuvintele de har care ieșeau din gura Lui. Nu a vestit El vestea bună a salvării, nu a acordat El iertare celor încărcăți cu păcate și nu a spus El cuvinte de mângâiere celor întristați? Și cu toate acestea L-au urât. Noi cunoaștem și lucrările Lui, aceste lucrări ale dragostei. Nu a vindecat El bolnavi, nu a curățit El leproși, nu a întărit El pe cei slabi, nu a eliberat El pe cei posedăți de duhuri rele, nu a hrănit El pe cei flămânzi, nu a dat El vedere orbilor și nu a înviat El morți? Și cu toate acestea L-au urât.

Psalmul 69,4b: *Cei care vor să mă piardă, care pe nedrept îmi sunt vrăjmași, sunt puternici; trebuie să dau înapoi ce n-am furat.*

Desigur, în privința aceasta ne gândim la faptul că Domnul Isus pe Golgota a trebuit să de-a ceea ce nu El, ci noi am furat: onoarea, pe care noi am furat-o lui Dumnezeu; vina, pe care noi am făcut-o să crească tot mai mult; tot ce noi am adunat în minus pe contul nostru moral – pentru aceasta El a trebuit să dea socoteală. Desigur acestea stăteau înaintea privirii Sale și atunci când a fost în Ghetsimani. În mod deosebit este vorba și de faptul că El a simțit profund nedreptatea procesului judecării Lui. Fie că este vorba de acuzatori, de martori, de judecători, de spectatori: toți și-au adus contribuția la această nedreptate.

Psalmul 69,5: *Dumnezeule, Tu cunoști nebunia mea, și greșelile mele nu-Ți sunt ascunse.*

Când Domnul Isus în Ghetsimani a primit de la Tatăl paharul, pe care trebuia să-l bea, Și-a imaginat ce va însemna să trebuiască să golească acest pahar al mâniei lui Dumnezeu: cum El Se va face una cu păcatele noastre, cu nebunia noastră și cu greșelile noastre și ce va însemna judecata lui Dumnezeu și părăsirea Lui de către Dumnezeu. Cât de îngrozitor a fost aceasta ne putem puțin da seama când citim despre »luptă grea«, despre »sudoarea ca niște picături mari de sânge« și de rugămintea Lui repetată adresată Tatălui, ca dacă cumva este posibil să depărteze acest pahar de la El. Acest psalm nu ne duce până la momentul purtării judecății, așa cum face Psalmul 22, ci tratează timpul când El putea încă să Se adreseze Tatălui Său prin rugăciune, era încă »timpul potrivit« (textual: arătării bunei plăceri) (versetul 13) și nu era timpul celor trei ore de părăsire. De aceea sunt suferințele, de care El are parte aici, acele suferințe de care sub altă formă va avea parte și rămășița credincioasă din Israel în viitor. Ei se vor teme de mânia lui Dumnezeu asupra păcatelor lor, chiar dacă ei nu vor avea parte de ea, în opoziție cu Domnul nostru.

Psalmul 69,6: *Să nu fie dați de rușine din cauza mea, cei ce nădăjduiesc în Tine, Doamne Dumnezeul oștirilor! Să nu se rușineze din cauza mea cei care Te caută pe Tine, Dumnezeul lui Israel!*

Domnul S-a gândit deja atunci la situația rămășiței și nu voia ca prin ceea ce se petrecea cu El ei să ajungă cândva să deznădăjduiască. Ei trebuiau să primească curaj prin ceea ce făcea Dumnezeu cu El, și nu descurajare. Este uimitor că Domnul Isus în toate aceste suferințe Se gândea încă la alții.

Psalmul 69,7: *Fiindcă pentru Tine port disprețul; rușinea mi-a acoperit fața.*

Pe El Îl interesa onoarea lui Dumnezeu, pentru aceasta era El aici, și pentru aceasta era gata să suporte dispreț, rușine și batjocură. Din pricina lui Dumnezeu voia să ia totul asupra Sa. Și Dumnezeu a prețuit foarte mult faptul că El era gata să aibă parte de aceasta.

Psalmul 69,8: *Am ajuns un străin pentru frații mei și un necunoscut pentru fiii mamei mele.*

Citim în evanghelia după Ioan, că nici frații Lui nu credeau în El. În alt loc citim că atunci când au venit la El și I-au spus: »Mama Ta și frații Tăi Te așteaptă«, El a spus despre cei care cred în El: »Aceștia sunt mama Mea și frații Mei.« El știa că în timpul acela frații Lui nicidecum nu L-au înțeles. Din fericire știm că după aceea ei au crezut în El. Dar atunci, când El a mers pe drumul Lui aici, El a mers absolut singuratic.

Psalmul 60,9a: *Căci râvna pentru Casa Ta m-a mistuit,*

Pe Domnul Isus Îl caracteriza râvna pentru Casa lui Dumnezeu. De două ori găsim, că El a curățit Templul, și în acest context este citat și acest loc. În cele din urmă ce a spus El în legătură cu ultima curățire a Templului era unul din argumentele aduse împotriva Lui atunci când L-au acuzat. Și aici vedem iarăși, că El a intervenit pentru Dumnezeu: pentru Casa lui Dumnezeu, pentru Casa Tatălui Său.

Dar a mers mai departe:

Psalmul 69,9b: *Insulte celor care Te insultă pe Tine au căzut asupra mea.*

În timpul Domnului Isus nu era idolatrie în Israel. De aceea ne-am putea întreba, în ce măsură a fost Dumnezeu insultat în timpul acela, dacă facem excepție de faptul că Domnul Isus Însuși era Dumnezeu. Vorbim deci de Dumnezeu din cer, de partea căruia Israel se declara. Ei prețuiau pe Dumnezeu ca Dumnezeul legământului lor, care le-a dat făgăduințe deosebite. Ei Îl prețuiau și pentru faptul că ei au primit Legea de la El. Dar era ceva la Dumnezeu, pe care ei nu-l prețuiau. Și acesta era harul Său. Când El prin Domnul Isus a vindecat în ziua de Sabat, atunci ei nu s-au bucurat de harul pe care El li le-a dăruit, și »s-au sfătuit împotriva Lui«, Cel care a făcut această vindecare, »cum să-L omoare« (Matei 12,14). S-ar putea încă gândi, că ura nu se referea la Dumnezeul din cer. Însă aceasta devine mai clar, când Domnul Isus Se referă la faptul cum Dumnezeu în harul Său Se îndreaptă chiar și spre neamuri. În evanghelia după Luca capitolul 4 de la versetul 16 avem relatarea că Domnul Isus

citează din cartea Isaia cuvintele evangheliei despre eliberare, vindecare și libertate și după aceea prezintă înțelesul lor. El ajunge apoi să vorbească despre felul cum harul lui Dumnezeu a acționat deja neîngrădit în Vechiul Testament și cum acolo S-a revelat celor dintre națiuni, deoarece harul este un dar care nu necesită nici o premisă. Așa citim în

Luca 4,25-27: *În zilele lui Ilie ... erau multe văduve în Israel; și totuși Ilie n-a fost trimis la niciuna din ele, ci la o văduvă din Sarepta Sidonului (deci nu din Israel). Și mulți leproși erau în Israel pe vremea prorocului Elisei; și niciunul din ei n-a fost curățit, afară de Naaman Sirianul.*

Trei versete mai înainte, în versetul 22 putem citi că ascultătorii Lui se mirau de cuvintele Lui de har. Dar acum ei trebuiau să audă că harul lui Dumnezeu iese în afară peste toate granițele, peste granițele lui Israel, ale poporului Său. Harul se îndură de aceia care, fiind conștienți că au nevoie de ajutorul Său, vin la El. În felul acesta o văduvă sidoniană a primit salvarea din foamete și un comandant de oști sirian a fost vindecat de lepră. Nu este nici o pretenție pentru a primi har, de aceea cei dintre națiuni stau pe aceeași temelie ca și izraeliții fără drept. Și în felul acesta binecuvântarea putea veni chiar și peste un om dintr-o națiune vrăjmașă lui Israel. Însă acest har mare al lui Dumnezeu, care este arătat aici, oamenii nu L-au vrut. Și la această acțiune a lui Dumnezeu în har nici măcar Domnul Isus ca om nu a contribuit. Aceasta era insulta adusă lui Dumnezeu: harul Său nemărginit. Și care a fost reacția ascultătorilor? »Toți cei din sinagogă ... s-au umplut de mânie« (versetul 28), de mânie în loc de bucurie! Nu ne-am fi putut aștepta la bucurie, când vedem că Dumnezeu este așa de îndurător? Dar nu, »auzind aceste lucruri, s-au umplut de mânie. Și s-au sculat, L-au scos afară din cetate și L-au dus până la sprânceana muntelui pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce jos, în prăpastie« (versetul 28-29). »Insulte celor care Te insultă pe Tine«, Dumnezeule, din cauza harului Tău, »au căzut asupra mea« (Psalmul 69,9).

Aceasta a trebuit Hristos să îndure; dacă El prezenta pe Dumnezeu în harul Său, atunci El a trebuit să sufere chiar și pentru acțiunea lui Dumnezeu făcută cu sute de ani în urmă. În epistola către Romani 15,2 este citat acest verset »Insulte celor care Te insultă pe Tine au căzut asupra Mea«, și acest citat este inițiat cu remarcă: »Căci și Hristos nu Și-a plăcut Lui Însuși.« El nu a căutat să-I meargă Lui bine, în nici un fel nu a trăit pentru Sine, și urmarea ca Dumnezeu să fie prezentat așa cum este El. Pentru aceasta El era gata să îndure chiar și insulta care stătea în legătură cu aceasta. Așa ne este El prezentat apoi ca model în Romani 15. Dumnezeu spune totodată: priviți la Hristos, care a îndurat așa de multe ca să Mă prezinte în har, a suferit chiar și pentru ocară Mea, care stătea în legătură cu harul Meu. Nu vreți și voi să Mă prezentați în har și să arătați acest har celor slabi? El îngrădește întrucâtva libertatea voastră, poate fi neplăcut, dar ce este aceasta în comparație cu ceea ce a suferit Hristos pentru a revela harul Meu? Dacă lucrați în felul acesta, aceasta va face ca voi să aveți »aceeași gândire« (Romani 15,5, și aceasta la rândul ei va face ca părtășia între voi să fie netulburată și »într-un gând, cu o gură, să-L gloriificați pe Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos« (Romani 15,6).

Psalmul 69,11.12: *Când am plâns și sufletul meu a postit, aceasta a fost spre disprețul meu. Când mi-am făcut veșmânt de sac, am ajuns un proverb pentru ei.*

Când Domnul Isus în Luca 19,41 privește cetatea Ierusalim, citim cum El a plâns pentru ea din cauză că ea L-a respins și din cauza a ceea ce ea va recolta din cauza aceasta. Și numai șase versete după aceea găsim cum conducătorii din această cetate voiau să-L omoare. În sens mai general versetul arată și cum la sentimentele Lui dureroase au răspuns cu batjocură. După ce El în necazul cel mai mare al părăsirii Lui de către Dumnezeu a strigat: Eli, Eli, Lama Sabactani – Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit, ei au batjocorit: »Lasă, să vedem dacă va veni Ilie să-L mântuiască!«

Psalmul 69,12: *Cei care stau la poartă vorbesc de mine și sunt cântecul bețivilor.*

Fie că este vorba de clasa superioară din societate, aceștia sunt cei care stau la poartă, sunt cei care exercită activitățile de guvernare și administrare a cetății, cei care au o poziție înaltă, judecători, - sau de cei care se însoțesc cu bețivii, clasa de jos a societății: era tot una. Cei care treceau pe alături Îl batjocureau, dar și marii preoți făceau la fel. Nu mai era nici o diferență.

Psalmul 69,13a: *Dar cât despre mine, rugăciunea mea este către Tine, Doamne, la timpul potrivit.*

Domnul nu se îndreaptă spre oamenii care Îl tratau așa de rușinos. El primește toate de la Dumnezeu și Se îndreaptă spre El. Nu era încă crucea, nu era încă timpul când nu era nici o primire. De aceea El se poate îndrepta spre Dumnezeul Său. Cât de des S-a îndreptat Domnul nostru spre Dumnezeul Său în rugăciune liniștită, tocmai când era batjocorit! Cât de multe astfel de rugăciuni liniștite s-au înălțat spre Dumnezeu pe drumul din Ghetsimani spre Golgota!

Psalmul 69,13b: *Dumnezeule, în bunătatea Ta cea mare, răspunde-mi, după adevărul mântuirii Tale!*

Știm cum Dumnezeu a răspuns la rugăciune – El nu a fost scutit de aceste lucruri, dar El a fost salvat din moarte. Acesta era drumul lui Dumnezeu, aceasta era ascultarea rugăciunii Sale.

Psalmul 69,14.15: *Scoate-mă din noroi, și să nu mă mai afund! Să fiu scăpat de cei care mă urăsc și din adâncimile apelor! Să nu mă acopere șuvoaietele de ape și să nu mă înghită adâncul și groapa să nu-și închidă gura peste mine!*

Tot necazul este sintetizat în expresia »noroii« (versetul 14). Cine se afundă în noroi este înconjurat totalmente de noroi. Nici o parte a corpului nu rămâne liberă, și când și capul s-a cufundat atunci noroiul a acoperit totul. Așa de covârșitor era necazul în care a ajuns Domnul. Vedem aici cum necazul spiritual, cum simțirea a ceea ce venea de la Dumnezeu asupra Lui se contopea într-o frază cu ceea ce venea de la oameni: »de cei care mă urăsc – aceștia sunt oamenii – și din adâncimile apelor – aceasta era judecata lui Dumnezeu«. În cele din urmă, așa cum am văzut, și ceea ce a venit de la oameni El le-a primit ca venind din mâna lui Dumnezeu. În 1 Petru 2 citim: »... Se încredința Celui care judecă drept«, Și-a dat spatele

celor care Îl băteau și obrazii celor care Îi smulgeau barba. Dacă era după planul lui Dumnezeu ca acestea să vină peste El, această ură, aceste chinuri din partea oamenilor, atunci El voia să ia acestea de la Acela care judecă drept. Așa a încredințat El toate acestea în mâna lui Dumnezeu. Desigur și noi putem învăța aceasta de la El, ca noi, în lucrurile care vin asupra noastră, să fim în stare să spunem: „Tată, dacă acestea sunt așa, atunci vreau să le iau din mâna Ta”. În privința aceasta El este un model inegalabil.

Psalmul 69,16.17: *Răspunde-mi, Doamne, pentru că bună este bunătatea Ta; după belșugul îndurărilor Tale, întoarce-Te spre mine și nu-Ți ascunde fața de robul Tău, pentru că sunt în strâmtorare. Răspunde-mi degrabă!*

Aici este adus iarăși înaintea lui Dumnezeu în expresii diferite și sub o altă formă cele spuse în versetele anterioare: necazul sufletului, ca să fie salvat din aceste suferințe. Găsim însă și încrederea profundă în ajutorul lui Dumnezeu, chiar dacă totul vorbește împotriva. Domnul nostru a avut aceste simțăminte exact în momentul când Dumnezeu S-a pregătit să ne arate »belșugul îndurărilor Sale«, prin aceea că El a pedepsit pe Acela care ne va spăla cu desăvârșire de toate nelegiuirile noastre (Psalmul 51,2). El, »care este bogat în îndurare, pentru dragostea Lui cea mare cu care ne-a iubit, pe când eram morți în greșelile noastre ne-a adus la viață împreună cu Hristos.«

Psalmul 69,18: *Apropie-Te de sufletul meu, răscumpără-l! Răscumpără-mă din cauza vrăjmașilor mei!*

Pe unii i-a deranjat, că aceste versete se folosesc cu privire la Mesia. Să fie răscumpărat sufletul Domnului? Sufletul nostru, desigur, trebuie răscumpărat, dar al Lui nu. Însă cuvântul „răscumpărare” are înțelesuri diferite. Există o răscumpărare prin sânge și există o răscumpărare prin putere, și despre aceasta din urmă este vorba în acest verset. Acest cuvânt este folosit și în Psalmul 72,14, și aici el se referă clar la răscumpărarea prin putere.

Psalmul 69,19: *Tu cunoști ocară mea și rușinea mea și disprețul meu: toți adversarii mei sunt înaintea Ta.*

Ocară, rușinea și disprețul desemnează tot ce a lovit pe Domnul Isus, alături de suferințele fizice, mai ales durerea sufletească. Desigur durerea fizică era îngrozitoare, când El a fost încununat cu coroana de spini și apoi L-au lovit pe cap, așa că spinii au pătruns. Dar ce durere sufletească era legată cu aceasta, căci prin aceasta era disprețuită Împărăția Lui. Și ce durere sufletească era să suporte rușinea, să fie dezbrăcat de acești oameni și dezbrăcat să fie atârnat pe cruce. Ce durere sufletească a fost și atunci când Pilat L-a prezentat poporului »iată, Împăratul vostru!« și El a auzit răspunsul poporului Său: »Ia-L, ia-L!« (Ioan 19,14.15). Ce a însemnat pentru El să fie considerat incapabil să Se salveze singur, în timp ce El numai de aceea a rămas pe cruce, ca să înfăptuiască lucrarea, pentru ca până și aceia care L-au răstignit să poată fi mântuiți.

Suferințele, care ne sunt prezentate aici ca venind din partea oamenilor, ne sunt totuși descrise nu cu privire la acești oameni, ci cu privire la Dumnezeu. El primește toate aceste

suferințe nu ca venind din partea oamenilor, chiar dacă ele vin din partea oamenilor, ci ca venind de la Dumnezeu. Acesta este un gând, care este prezentat în mod deosebit în Isaia 50:

Isaia 50,5.6: *Domnul Dumnezeu mi-a deschis urechea și nu m-am împotrivit, nu m-am dat înapoi. Mi-am dat spatele celor care mă băteau și obrajii celor care-mi smulgeau barba. Nu mi-am ascuns fața de batjocură și de scuipare.*

Dacă era voia lui Dumnezeu, ca oamenii să-L poată bate, atunci El voia să suporte aceasta. Dacă era voia lui Dumnezeu ca oamenii să-L poată scuipa, atunci El a vrut să Se lase scuipat. El nu voia nicidecum să se împotrivescă voii lui Dumnezeu. Tot ce a primit de la oameni le-a luat ca din mâna lui Dumnezeu. El duce la Dumnezeu tot ce oamenii fac aici și le ia din mâna Lui.

Psalmul 69,20: *Ocara mi-a frânt inima și sunt copleșit;*

Acela, care în anii slujirii Sale a vindecat mereu inimile frânte, avea acum inima frântă prin ocară și batjocură. Să mergem la

Matei 27,28-43: *28 L-au dezbrăcat de hainele Lui și L-au îmbrăcat cu o mantie stacojie. 29 Au împletit o cunună de spini, pe care I-au pus-o pe cap, și I-au pus o trestie în mâna dreaptă. Apoi îngenuncheau înaintea Lui, își băteau joc de El și ziceau: „Plecăciune, Împăratul iudeilor!” 30 Și scuipau asupra Lui și luau trestia și-L băteau peste cap. 31 După ce L-au batjocorit, L-au dezbrăcat de haina stacojie, La-u îmbrăcat cu hainele Lui ... Și I-au pus deasupra capului acuzația scrisă: „Acesta este Isus, Împăratul iudeilor.” 40 ... Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce! 42 ... Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce și vom crede în El! 43 S-a încrezut în Dumnezeu; să-L scape acum, dacă-L vrea pe El! Căci a zis: „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!”*

L-au batjocorit deja pe Domnul Isus ca profet: »Hristoase, prorocește-ne: cine Te-a lovit?« (Matei 26,68). Acum pe cruce batjocura este mult mai rea: tot ce omul a putut găsi la Domnul Isus ca să-L batjocorească, toate El le-a primit. În primul rând a fost batjocorit ca Împărat. L-au ridiculizat așa de mult, prin aceea că L-au îmbrăcat cu această mantie și I-au pus pe cap acea cunună de spini. El a venit însă ca Împărat pentru poporul Său, ca să-l binecuvânteze, ca să-i dăruiască binecuvântarea făgăduită deja lui Avraam; pentru aceasta venise și mergea din loc în loc dăruind binecuvântare, închinat lui Dumnezeu, și acum se sfârșea astfel: un Captiv într-o mantie împărătească cu un semn nu al binecuvântării ci al blestemului, spini pe capul Său. Cât de mult L-a lovit această batjocură! Apoi această acuzație: priviți, Acesta este Împăratul vostru, cel care atârnă pe lemn, în mijloc, Acesta este Împăratul. Cât de mult L-a făcut să sufere această înjosire a demnității Sale împărătești. »Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce!« Se punea la îndoială, că El era Fiul lui Dumnezeu. În felul acesta a fost batjocorită și filiațiunea Lui la Dumnezeu. El nu le putea dovedi aceasta, și cât de mulțumitori suntem noi, că El nu le-a dovedit aceasta, căci altfel noi nu am fi putut fi mântuiți. Și apoi iarăși: »Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce și vom crede în El!« Ce batjocură, ce batjocură!

Și cel mai grav este desigur prezentat în versetul 43: »S-a încrezut în Dumnezeu; să-L scape acum, dacă-L vrea pe El! Căci a zis: „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!”« Aici se merge mai departe, este vorba de *relația Sa cu Dumnezeul și Tatăl Său, chiar și aceasta a fost pusă la îndoială*. Nu poate fi adevărat, ca Acesta să fie Preaiubitul Tatălui, căci atunci Dumnezeu L-ar fi salvat. Atunci L-ar fi scos de aici. Nu ne doare cel mai mult, când cineva lezează relațiile noastre cele mai intime, prețuirea celor care ne iubesc? Aceasta ne lovește cel mai mult. Și atunci înțelegem când Domnul Isus spune: »Ocara Mi-a frânt inima«. Nici măcar față de această relație nu s-a arătat respect, chiar și aceasta a fost lovită.

Psalmul 69,20b: *și am așteptat compătimire, dar degeaba, și mângâietori, dar n-am găsit niciunul.*

Cât de singuratic a fost Domnul în necazul Lui mare. Așa de singuratic, că nu a avut parte de nici o compătimire, toți ucenicii L-au părăsit și au fugit. În Ghetsimani a trebuit să-i mustre: »Ce, un ceas n-ați putut să vegheați împreună cu Mine?« Nu era nimeni, care să-L poată mângâia. Și după aceea în sfârșit înainte de moartea Sa:

Psalmul 69,21: *Și mi-au pus fiere în mâncare și, în setea mea, mi-au dat să beau oțet.*

Aceasta a fost ultimul lucru pe care I-l mai puteau face. Nevoia de a bea este în suferințele fizice una din cele mai grave dureri pentru un răstignit. Pentru El au avut numai oțet și pentru mâncarea Lui fiere sau otravă. De altfel aceasta este ceva care va trebui să vină cândva realmente ca judecată asupra lui Israel. În Ieremia (9,14; 23,15) citim, că Dumnezeu le va da să bea apă otrăvită, că El le va da pelin. Aceasta este iarăși în mod normal ceva ce va simți rămășița credincioasă, ce va veni peste Israel. Atunci își vor putea aminti: a fost cineva care a fost într-un astfel de necaz și care a fost pus în siguranță, așa cum găsim după aceea în versetele 30 și 31.

Urmează o secțiune care arată urmările care vor veni asupra lui Israel. Judecata va veni inevitabil asupra acestui popor. Aceasta ne-o arată versetele 23-29; va fi o judecată foarte groaznică. Măslinul Israel va fi lovit și vor rămâne numai câteva măslinile. După bătutul măslinelor vor rămâne numai câteva (Isaia 17,6.7). Va rămâne o rămășiță foarte mică, toți ceilalți izraeliți vor fi nimiciți. Oamenii mulți, pe care noi astăzi îi vedem acolo în Israel, cea mai mare parte dintre ei va avea un sfârșit îngrozitor, când va veni în curând acest timp.

Psalmul 69,22: *Masa lor să fie o cursă înaintea lor și prosperitatea un laț.*

Aceasta nu este binecuvântare, aceasta este judecată. Și aceasta este ceea ce noi găsim în citirea acestui verset în Romani 11,9, ce a venit peste Israel: masa lor, deci ceea ce de fapt ar fi trebuit să fie spre binecuvântare pentru ei, aceasta au respins, și prin aceasta le-a devenit o cursă, și Israel a fost lepădat și pus deoparte. Apoi au venit națiunile sub binecuvântarea lui Dumnezeu, de care noi astăzi putem profita. Desigur aceasta are un înțeles practic și pentru noi. S-ar putea ca binecuvântarea, pe care ne-o dăruiește Dumnezeu, să devină o cursă pentru noi și aceasta este, cred eu, un lucru deosebit în timpul nostru, când suntem foarte binecuvântații în lucrurile pământești. Desigur și aici sunt diferențe, unul are mai mult, altul mai puțin. Și în funcție de cu cine ne comparăm, primim impresia că nu avem mult; dar în

fond tuturor ne merge foarte, foarte bine, și noi avem o masă foarte bogată în lucrurile pământești. Aceasta ne poate deveni o cursă, și cu regret în multe cazuri a devenit o cursă. De aceea trebuie să fim foarte atenți ca binecuvântarea, pe care ne-o dăruiește Dumnezeu, să nu devină o cursă. Cum să procedăm cu ea ne arată de exemplu 1 Timotei 6, dar totodată ne arată, că noi trebuie să fim atenți:

1 Timotei 6,6-11.17-19: *6 Negreșit, evlavie însoțită de mulțumire este un mare câștig. 7 Căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. 8 Dacă avem cu ce să ne hrănim și cu ce să ne acoperim, ne va fi de ajuns. 9 Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în cursă și în multe poftes nebune și periculoase, care cufundă pe oameni în ruină și în distrugere. 10 Căci iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele și unii care au umblat după ea au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu multe dureri. 11 Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri ... 17 Poruncește celor bogați în veacul de acum să nu se îngâmfe și să nu-și pună încrederea în nesiguranța bogățiilor, ci în Dumnezeu, care ne dă toate din belșug, ca să ne bucurăm de ele; 18 să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, 19 strângându-și pentru viitor, drept comoară, o bună temelie, pentru ca să apuce ceea ce este cu adevărat viață.*

Psalmul 69,23: *Să li se întunece ochii ca să nu vadă!*

Acum urmează pedeapsa orbirii: găsim aceasta și în Romani 11,8, că Israel a avut parte de împietrire și nu mai poate vedea mântuirea.

Psalmul 69,24: *Varsă-Ți mânia peste ei.*

1 Tesaloniceni 2 ne arată, că mânia lui Dumnezeu venise deja atunci peste Israel, și în cei 2000 de ani care au trecut, au trecut mereu valuri peste popor, și în timpul de necaz ele vor veni într-o măsură mult mai mare, când ei vor primi pe antihrist.

Psalmul 69, 25: *Pustie să le rămână locuința și nimeni să nu mai fie în corturile lor.*

Ierusalimul a fost pustiit în anul 70. Însă acest verset este citat și în Faptele Apostolilor 1,20, despre Iuda, și aceasta a venit și peste Israel ca sistem sub vechiul legământ, care nu mai are nici un viitor. Nu numai Ierusalimul a fost pustiit; nu, ci întreg sistemul iudaic ca atare și vechiul legământ nu mai are nici un viitor.

Psalmul 69,26: *Căci ei persecută pe cel lovit de Tine, povestesc suferințele celor răniți de Tine.*

Ei au văzut ce a făcut Dumnezeu. »Și noi am socotit că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit« (Isaia 53,4). Dar ei au mai făcut încă ceva, ei au lovit, și prin aceasta s-au făcut în mod deosebit vinovați. Ei vor face aceasta încă o dată cu oamenii din rămășița credincioasă, aceștia sunt cei răniți, despre a căror durere ei vor vorbi atunci. Vedem iarăși cum Domnul se face una cu rămășița. Aici vedem de asemenea, că chiar dacă această lovire era efectiv pe Golgota și în acele trei ore de întuneric, totuși întreaga noapte stă în această umbră. Căci și

împrăștierea este urmarea acestei loviri, potrivit cu Zaharia 13,7: »Lovește pe Păstor și oile se vor risipi.« Turma s-a risipit deja înainte de Golgota, deci prin această lovire nu este vorba de împăcare, ci de faptul că Mesia a fost dat la o parte și de ceea ce a însemnat aceasta pentru El. Și urmarea în acest caz nu este strângerea, ci împrăștierea.

Psalmul 69,27: *Adaugă alte nelegiuiri la neleguirile lor.*

Aceasta înseamnă: consideră ca neleguire ce a avut loc; socotește-le lor ca neleguire, așa cum nouă credincioșilor ne este socotită dreptatea.

Psalmul 69,28: *Să fie șterși din cartea vieții și să nu fie scriși împreună cu cei dreپți.*

Privește, Dumnezeule, că în final va fi dreptatea și că astfel de oameni nu vor putea trăi mai departe.

Dar acest psalm nu se termină cu judecata. Mai întâi vine salvarea:

Psalmul 69,29: *Eu sunt necăjit și sufăr; Dumnezeule, mântuirea Ta să mă ridice.*

Aici s-ar putea traduce și: „să mă așeze în înălțime”. Domnul Isus a înviat, S-a înălțat la cer. Și ce găsim noi imediat după aceea? Lauda în versetul 30! Jertfe de laudă în loc de jertfe de animale, în versetul 32!

Aceasta este învierea. Și apoi urmarea va fi lauda adusă lui Dumnezeu:

Psalmul 69,30.31: *Voi lăuda Numele lui Dumnezeu cu o cântare și Îl voi preamări cu mulțumire. Lucrul acesta este mai plăcut Domnului decât un bou, un taur cu coarne și cu copite despicate.*

Domnul Isus Însuși poartă grijă, ca după învierea Sa să fie adusă laudă lui Dumnezeu. Aici avem dreptul să ne vedem și pe noi incluși. Când în epistola către Evrei capitolul 2 Hristos intonează lauda în Adunare, atunci noi suntem acolo în El, ca să lăudăm pe Dumnezeu. Și noi exprimăm această laudă în El, așa cum avem dreptul s-o facem în adorare. Și aceste jertfe de laudă sunt mai de valoare pentru Dumnezeu decât jertfele cele mai înalte din vechiul legământ, despre care este vorba în versetul 31.

Psalmul 69,32: *Cei blânzi (rămășița) văd lucrul acesta și se bucură; voi, care căutați pe Dumnezeu, vouă să vă trăiască inima!*

Să vadă ce s-a petrecut cu Hristos și să vadă că Dumnezeu a dat salvare, aceasta va îmbărbăta și va înviora pe aceia care odată chiar și în mare necaz vor fi striga după salvare.

Psalmul 69,33: *Căci Domnul ascultă pe cei nevoiași și nu nesocotește pe cei încătușați ai Săi.*

Și așa va veni momentul, că rămășița, care „stă” captivă fie în Ierusalim sau în afara lui în pustie și pe munți, va fi eliberată.

Și atunci va fi așa:

Psalmul 69,34: *Să-L laude cerurile și pământul, mările și tot ce mișună în ele!*

Salvarea rămășiței va avea un efect nu numai pentru Israel, ci pentru tot pământul, și chiar și cerul va fi inclus, așa de universală va fi aceasta. Va fi laudă, laudă adusă lui Dumnezeu. Spre aceasta se îndreaptă toate.

În ultimele două versete sunt amintite din nou cele două grupe de captivi:

Psalmul 69,35.36: *Căci Dumnezeu va mântui Sionul și va zidi cetățile lui Iuda; și vor locui acolo și le vor stăpâni; sămânța slujitorilor Săi le va moșteni și cei ce iubesc Numele Lui vor locui în ele.*

Aceia, care au rezistat și suferit așa de îngrozitor în locul pe care Dumnezeu l-a ales pentru Sine, și aceia care au trebuit să renunțe așa de mult timp să slujească lui Dumnezeu în acest loc, ei vor găsi acolo odihnă. Ei au părtășie cu Dumnezeu în acest loc; și ei iubesc Numele Domnului Isus. De aceea acest Nume are valoare așa de mare și pentru noi, și de aceea noi cântăm acestui Nume spre gloria Sa. Această dragoste a inimilor noastre este prezentată în ultimul verset al psalmului; psalmul se termină cu dragostea pentru Domnul Isus. El să facă să se înmulțească aceasta și la noi, în mod deosebit când ne gândim la ceea ce am găsit în acest psalm, în ce suferințe a fost El gata să coboare și pentru noi.